

Kissné Álmosdi Márta

ARCKÉPEK A TANÁRIBÓL

„Hiszem, hogy mindenki tehetséges valamiben, csak meg kell találni, hogy mi-ben.”

Kissné Álmosdi Márta azok közé a tanárok közé tartozik, aki hatni tud a diákokra. Kimagasló eredményeket ér el tanítványainál a tanulásban, a versenyeken. Arra tanítja őket, hogy bízzanak magukban. A diákjai nagyon szeretik, az előző tanévben díjat kaptak tőlük, a megbecsülés díját. Ez a legőszintébb elismerés.

Saját magáról és a módszereiről beszélt.

Magánélet

Balástyán (Szegedtől 23 km-re Budapest felé), egy kis faluban végeztem általános iskolai tanulmányaimat. Szüleim egyszerű emberként élték életüket. Édesanyám fonónő volt, édesapám gépkocsivezető. Annak idején úgy gondolkodtam, nem tudhatom, hogy mit hoz az élet, hogyan tudok helyt állni a középiskolában, ezért olyan iskolát választottam, ahol érettségi bizonyítványt és szakmát is szerezhettek. Választásom a szegedi Gutenberg Utcai Közgazdasági Szakközépiskola (jelenleg Szegedi Szakképzési Centrum Vasvári Pál Gazdasági és Informatikai Szakgimnáziuma) igazgatási-ügyviteli ágazatára esett. Gyovai Jánosné gyorsírás, gépírás tanárom nagy szigorral, magas követelményrendszerrel oktatott bennünket. Rengeteget kellett gyakorolni, hogy helyt állhassunk. Az otthoni családi életemből hoztam magammal a becsületességet, a tisztességet, a szorgalmat, a kitartást, az akaraterőt, amelyek bizony nagyon jól jöttek ezeknek a tárgyaknak az elsajátításakor.

Nagyon fontos számomra a családom. 32 évesen mentem férjhez, mert ebben a kérdésben is úgy gondolkodtam, hogy vagy igazán jól válasszak vagy maradjak egyedül. Férjem, Kiss Antal szintén tanár, és pontosan olyan elveket vall, mint amilyeneket én is. Szívvel, szeretettel, becsületesen lehet csak jól tenni a dolgainkat. Két gyermekünk van. Fiunk, Kiss Norbert a Buda-

pesti Corvinus Egyetem pénzügy-számvitel szakán másodéves hallgató. Kislányunk, Kiss Vivien a Szegedi Deák Ferenc Gimnázium speciális spanyol tagozatán 10. osztályos tanuló. Csodálatos két gyermek. Természetesen a saját gyermekeim nevelésénél is a szeretet, a következetesség volt a két legfontosabb meghatározó tényező. Én ilyen gyerekeket kívánok mindenkinek otthon és az iskolában is.

Pályafutás

1981-ben érettségiztem. Ekkor úgy gondoltam, hogy elég volt a tanulásból és a Szegedi Városi Bíróságon helyezkedtem el előadóként, azonban hamarosan rájöttem, hogy ennél többre vágyom, és egy év elteltével, 1982-ben jelentkeztem a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola (jelenleg Nyíregyházi Egyetem) magyar, gyors- és gépírás szakának nappali tagozatára.

3 szép, nappali tagozaton eltöltött év után megkerestek a szegedi Kőrösy József Közgazdasági Szakközépiskolából, hogy szükségük lenne egy gyorsírás, gépírás szakos tanárra. 22 éves voltam ekkor. Nappali, levelező és esti tagozaton is tanítottam nálam alig fiatalabb vagy akár sokkal idősebb tanulókat.

2009-ben, az iskolák összevonásakor, a szegedi két közgazdasági szakközépiskola is egy főigazgatóság alá került. Hívtak áttanítani a Vasváriba, amit vállaltam. 6 évig párhuzamosan tanítottam a két is-

kolában, majd 2014-től a Vasváris iskolavezetés úgy gondolta, hogy jó lenne, ha maradnék ebben az iskolában. Így most ott vagyok tanár, ahol 1977-ben elkezdtem – közel 40 éve -, mint tanuló a középiskolai éveimét.

Közben már 2013-ban megválasztották a közösségi szolgálat iskolai koordinátorává, mondván, hogy kiváló kapcsolatot ápolok a tanulókkal, szülőkkel, kollégákkal és az iskolavezetéssel. Ebbe a feladatba is nagy lelkesedéssel vágtam bele. Nagyon fontos, hogy tanulóink az iskolán kívül is hasznosan töltsék el szabadidejüket. Lehet, hogy éppen ennek köszönhetően olyan új lehetőségek nyílnak meg előttük, amelyek az egész életüket megváltoztatja vagy hatással lesz további pályájukra.

Tapasztalatok, módszerek

1986-tól 2010-ig szinte folyamatosan osztályfőnök voltam (jelenleg is az vagyok). Tanítványaim elé mindig magas követelményeket állítottam, hiszen már a kezdetekben is azt gondoltam, hogy csak kiváló tudás birtokában lehet könnyebben állást találni. Tanárként mindig igyekeztem jó kapcsolatot kialakítani a tanítványaimmal. Az osztálykirándulásokon nemcsak múzeumban voltunk, hanem diszkóban, moziban is. Nekem fontos, hogy a diákjaim igazán jól érezzék magukat.

Nagyon szigorú, következetes vagyok, de ugyanakkor mindig tisztelettel, szeretettel viszonyulok nemcsak a tanulókhoz, a szülőkhöz, hanem kollégáimhoz, vezetőimhez is. Igazán szeretem a tanítványaimat, még mindig nagyon szeretem a szakmámat, pedig immár 31 éve vagyok a pályán. A tanítványaim, kollégáim azt mondják, ahogy tanítok, látszik, hogy árad belőlem a szeretet a szakmám és a tanítványaim iránt. Fontos, hogy a tanárnak legyen tekintélye a diákok előtt.

Voltak és vannak most is nehezebb kezeléssel tanítványaim, de egy kedves, megnyugtató szó, a biztatás, az ösztönzés, a következetesség, az őszinte beszélgetés mindig jó irányba tudja terelni a kapcsolatokat. Mindig mosolygok, mert szeretem, ha rámosolygok valakire, akkor már egy kicsit boldogabbá teszem a napját. Nem szégyellem kimondani, ha tévedtem, ha ideges voltam, nem kellemetlen bocsánatot kérem, ha nekem volt éppen rossz aznap a kedvem.

Igyekszem tanítványaimat türelemmel tanítani, precízre, szorgalomra, kitartásra, magabiztosságra, kiemelkedő szakmai tudásra nevelni. Hiszem, hogy mindenki tehetséges valamilyen, csak meg kell találni, hogy miben.

A mi szakmánk fejleszti a személyiséget: megtanít az alázatra, a szorgalmas, a rendszeres munkavégzésre.

Házi feladatot is kérek a tanítványaimtól, mert hiszem, hogy az otthoni

rendszeres gyakorlás hozzásegíti őket a komolyabb tudás megszerzéséhez. Arra nevelem őket, hogy legyenek a legjobbak a szakmában, higgyék el, hogy lehetnek sikeresek. Legyenek szorgalmasak, becsületesek és őszinték. Nem könnyű elérnem, hogy majdnem mindenki elkészíti a házi feladatát, de egymás előtt is példává válnak, hiszen a gépirásban a fejlődés nagyon látványos.

Ha már sikerül őket rábírnom arra, hogy a leckék elkészüljenek, akkor pedig mutassuk meg magunkat másoknak is: versenyezzünk! Nem a helyezés a fontos, az a lényeg, hogy el mertünk indulni, remegő kézzel, kellő önbizalommal meg mertük csinálni, fel mertük vállalni a

stresszes versenyhelyzetet. A 100. hely is nagyon szép olyan tanulóknál, aki csendes, eddig motiválatlan, szerény volt, és most ott olvasza a többiek között a nevét, ráadásul oklevelet kap, beteszi élete első érdemé a nyakába, sőt lesz mit beleírni az önéletrajzába is.

Minél többet versenyezzünk, annál nagyobb lesz az önbizalmunk, annál jobb eredményeket érünk el, annál jobban tanulunk más tárgyból is, mert érezzük, hogy ha az egyikből sikerült, miért ne sikerülhetne a másiktól is. A gépirás bajnokság Budapesten egy olyan helytállásra készített, amely után már egy állásinterjú is sokkal bátrabban elviselejük, hogy ott állnak mellettünk és figyelik a tudásunkat.

Szakmai fejlődés, elismerések

Tanári pályám során igyekeztem folyamatosan képezni magam, haladtam a kor változásaival, bátran vállaltam a kihívásokat. Nagy munkabírási, lelkiismeretes, szorgalmas, kitartó, megbízható, ambíciós embernek tartanak, aki kedves, türelmes, segítőkész, és arra törekszik, hogy tanítványai a munka világában az elsők között állják meg a helyüket.

Szerintem a sikeres tanári pálya titka az, hogy szeretettel, őszintén, becsületesen, magabiztos szakmai tudással oktassuk, neveljük tanítványainkat. Úgy tapasztalom, hogy a tanulók átveszik a tanár mentalitását. Ha hatékony, pörgős, fegyelmezett, szakszerű órákhoz szoknak tanítványaink, ez lesz számukra a természetes, és meg sem próbálnak nem eszerint viselkedni.

Tanulmányaim során tanulóként én is eredményesen szerepeltem az Országos Gépíró és Gyorsíró Versenyeken. Tanárként is számtalan országos versenyen szerepelnek sikeresen tanítványaim. Nemzetközi versenyeken és világbajnokságon is részt vettünk. 2005-ben a Csongrád Megyei Kereskedelmi és Iparkamarától tanulmányi versenyre történt eredményes felkészítésért díszoklevél elismerésben részesültem. 2010-ben az 1000 Mester Szakképzés-Szervezési Nonprofit Kiemelkedően Közhasznú Kft. oklevéllel ismerte el kiemelkedő és sikeres munkámat. 2016-ban „Szeged szakképzéséért” díjjal jutalmaztak.

2011-ben a Kossuth Rádióban interjú adtam a gépirás jelentőségéről napjainkban. 2014-ben közösségi szolgálati munkámat díjazták elismerő oklevéllel. 2015. március 25-én Szeged Ifjú Tehetségéért díjjal és emléklappal jutalmaztak. A Délmagyarország című napilapban publikáltam a gépirás versenyeredményeiről és a közösségi szolgálatról a Vasvári Pál Szakképző Iskolában.